

TAHWANDER

M A G A Z I N E

Nr. 29, februari 1999
Hfl. 5,95 / Bfr. 120

MEGARAVE '98

DJ ROB kijkt terug

shadowlands
vs Hellraiser

MARC

ACARDIPANE

The Godfather of Hardcore

HET LOT VAN MARC ACARDIPANE

MARC

ARDIPANE.....

THE GODFATHER OF HARDCORE

platencontract van Sony. Met dat geld kon ik een complete studio inrichten. Mijn muziek was vernieuwend. Dat bleek bij het eerste live-optreden dat ik deed. Omdat ik erg veel geluiden overstuurde dacht de geluidsman door de distortion dat de apparatuur kapot ging."

Daarna volgde de ene hit na de andere. Je maakte die onder verschillende namen. Had je daar een speciale reden voor?

"Wat volgde was '9 Is A Classic' dat ik in 1991 onder de naam Ace The Space maakte. Dat werd een van de grootste ravehits van het jaar in Duitsland. Die verschillende namen werken misschien verwarrend, maar ik deed en doe dat expres zodat ik verschillende stijlen onder verschillende namen kan doen. De tracks van de Marshall Masters zijn bijvoorbeeld veel toegankelijker dan die van Mescalimum United, net zoals Pilldriver weer een andere sound heeft dan de Rave Creator. Bovendien wilde ik niet dat achter elk nummer telkens Marc Acardipane stond. De echte fans weten toch wel wie de muziek maakt. 1992 was echt de doorbraak voor mij. Ik verkocht dat jaar bijna honderdduizend platen. In Nederland werd ik pas echt bekend in 1996 toen 'Slaves To Da Rave' werd verkozen tot beste nummer van het jaar."

Je hebt sindsdien in Nederland veel succes gehad en je stond op vrijwel alle grote feesten. Toch haalde een hit als 'I Like It Loud' in Nederland niet de top tien. Waarom gebeurde dat wel in België?

"Het heeft te maken met de manier waarop er met airplay wordt omgegaan. In Nederland is het zeldzaam als je een echte hardcoreplaat op de radio hoort, dus raak je er ook niet zo bekend mee. In België zijn ze veel eerlijker daarin. Daar is de radio voor iedereen, in Nederland bepalen een paar mensen waar een heel land naar moet luisteren. Wat dat betreft kan je de situatie vergelijken met de Verenigde Staten waar hiphop lange tijd genegeerd is. Nu kunnen ze daar ook niet meer omheen, ik hoop dat dat in de toekomst ook met hardcorehouse gebeurt."

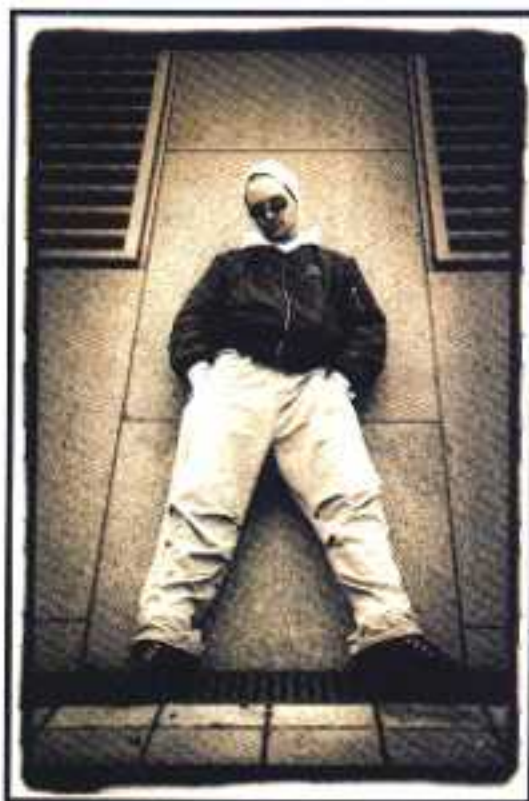
Foto's: Chris Bonis
Tekst: Tjeerd Bijnsdorp

PCP, Marshall Masters, Rave Creator, 6-pack, Turbulence 'n Terrorist, Mescalimum United, Nasty Django en Pilldriver. Ze zijn allemaal één en dezelfde persoon. Al meer dan tien jaar vervult de 29-jarige Duitse producer Marc Acardipane een belangrijke rol in de hardcorescene. Zijn 'We Have Arrived' uit 1989 wordt door velen gezien als de allereerste hardcoreplaat. Sindsdien volgden nog vele klappers en er is dan ook geen DJ die geen plaat van hem in zijn koffer heeft zitten. Wie door de jaren negentig heen meer dan driehonderd hardcore-, hardtechno- en terrorplaten geproduceerd heeft, nog steeds hit na hit scoort op de dansvloer en geen weekend thuis is omdat er ook nog opgetreden moet worden, verdient maar één titel.... **The Godfather Of Hardcore.** En deze oldtimer is nog lang niet bejaard.

Het is een goedgehumeurd gezelschap dat zich in de gehuurde Audi A6 van Marc Acardipane bevindt. Voorin zitten Marc en zijn vriendin Ariane, op de achterbank Tom Ketting (Da T-MC), Martijn Mobron (A&R manager ID&T) en ikzelf. De missie: België veroveren met de in Nederland al grijsgedraaide 'Don't Touch That Stereo'. 's Avonds zullen de Marshall Masters optreden in de grote Antwerpse discotheek Zillion waar een aflevering van TMF's Showcase op het programma staat. Eerst moeten in Brussel enkele interviews worden afgelegd, waaronder dat met Thunder Magazine onder het genot van een flinke joint.

Vertel eens iets over je jeugd. Was je van jongs af aan met muziek bezig? Waar hield je van en hoe begon het allemaal te lopen?

"Ik hield altijd al van muziek. Op mijn achtste begon ik met gitaarlessen. Ik was helemaal gek van AC/DC en het liefst wilde ik dan ook in een band spelen. Die kans kreeg ik op mijn elfde toen ik samen met een paar vrienden een punkband oprichtte. We noemden onszelf 'Die Straßensjungs'. We repeteerden in een kerkgebouw en achteraf is dat denk ik ook een reden geweest waarom ik veel gebruik maak van volle galmende geluiden in mijn platen. Onze muziek en vooral onze teksten waren erg provocerend waardoor onze eerste plaat verboden werd. Dat was meteen de reden dat iedereen hem wilde hebben. Onze naam was bekend geworden en al snel stonden we in de vooroptredens van bekende rockbands. Op mijn achttiende begon ik me steeds meer te interesseren in de eerste vormen van housemuziek. De elektrostijl van groepen als Ultramagnetic en Miami Bass beviel me en ik schafte een sampler aan. Een vriend van me had ook wat apparatuur staan en daarmee gingen we aan de slag. 'We Have Arrived' was het resultaat. Deze plaat was een groot succes en ik kreeg een

Interview

HET LOT VAN **MARC** **ACARDIPANE**

"Mijn emotie vertalen in muziek is de beste therapie die ik kan hebben."

Er zijn mensen die vinden dat hardcore niet op de radio hoort omdat het dan commercieel wordt.

"Er zijn ook mensen die mij nu ineens als commercieel zien. Dat is gelul, de echte 'believers' weten wel dat ik dat echt niet zou willen. Ik zou nooit vrouwenstemmen in mijn nummers gebruiken zoals DJ Paul een paar jaar geleden deed. Maar hardcore mag best op de radio, waarom niet? Maar ik maak de muziek niet om veel geld te verdienen. Ook al zou het me niets opleveren, dan nog zou ik doorgaan met het maken van hardcore. Het is mijn leven en zonder de muziek heeft dat leven ook geen zin. Natuurlijk moet ik ook eten en is het leuk als ik nieuwe apparatuur kan kopen, maar waar het mij vooral om gaat is dat zoveel mogelijk mensen mijn muziek kunnen horen. Daar zit een filosofie achter."

Welke?

"Ik ben ervan overtuigd dat het leven een diepere bedoeling heeft. Ik geloof dat het mijn lot is om zoveel mogelijk mensen op het rechte pad te houden. Ik ben christelijk opgevoed en erg bang voor de Apocalypse (het laatste oordeel) die er volgens veel gelovigen in 2000 plaats kan gaan vinden. Dat kan alleen voorkomen worden wanneer de goede mensen de slechte in moederheid overtreffen. Vandaar dat ik in het jaar 2000 een Earth-tour ga doen. Met mijn muziek hoop ik dat mensen kunnen veranderen. Dat was ook de dieperliggende reden achter de titel 'Apocalypse Never'. Ik ben vaak depressief, dat beschouw ik als een slechte emotie die ik kwijt kan door mijn gevoelens in mijn muziek te stoppen. Slechte dingen brengen goede voort. Ik hoor vaak dat gabbers ook vrolijker worden wanneer ze mijn platen horen, dat is belangrijk, want dan heb ik van een doemdenkend iemand een vrolijk persoon gemaakt."

Dat is mijn lotsbestemming..... mensen helpen die net als ik ook vaak depressief zijn.

Het leven is vastgelegd en je kan het niet veranderen, maar er is altijd een oplossing. Iets waar ik heilig in geloof. Er is gewoon meer tussen hemel en aarde en ik kan daar eindeloos over doorgaan. Wist je dat de mens maar twintig procent van de hersencapaciteit gebruikt? Die andere 80 procent hebben zoveel mogelijkheden waar wij nog geen weet van hebben. Ik heb bijvoorbeeld met eigen ogen gezien dat fakirs in India boven de grond zweefden. Mijn vriendin heeft wel eens met haar gedachten een glas laten omvallen en zelf ben ik in New York een vriend die ik al zes jaar niet gezien had tegengekomen. Gewoon op straat in zo'n gigantische stad, dat moet voorbestemd zijn, de kans dat dat toeval was is zo ongelooflijk klein, één op vijftien miljoen."

Je had het net over depressiviteit. Waar komt die vandaan?

Je had het net over depressiviteit. Waar komt die vandaan?

"Ik ben opgegroeid in Frankfurt, een grauwe stad waar werkelijk niets te doen is. Ik heb daarom bijna mijn hele leven binnen gezeten. Niet echt goed voor je humeur, als ik dan weer eens aan het doemdenken ben is de studio de beste oplossing. Mijn emotie vertalen in muziek is de beste therapie die ik kan hebben. Gelukkig voel ik me niet altijd somber. Toen ik 'I Like It Loud' maakte was ik in een vrolijke bui, vergelijk dat nummer maar eens met 'Slaves To Da Rave', wat ik overigens mijn beste nummer vind, en je weet wel wat ik bedoel. Ik maak dus de muziek die op dat moment bij mijn stemming past. Variatie is belangrijk en daarom heb ik nooit een mix van nummers in mijn optreden. Elk nummer staat op zichzelf en moet ook zo gehoord worden."

Je zei net dat de muziek je in leven houdt. Bedoel je dat letterlijk?

"Ja, de muziek is als een drug. Het is verslavend en ik krijg er nooit genoeg van. Het is ook het enige waarvoor ik leef. Ik wil iets nalaten, een bewijs dat ik op aarde ben geweest en dat dit nut heeft gehad. Wat laat ik achter? In ieder geval een hoop platen met mijn muziek daarop. Live-optredens houden me ook levend. Ik heb die aandacht nodig, ik wil zien hoe de mensen erop reageren. Mijn stijl moet je voelen, ik ga ook niet mee in die newschoolshit. Ik denk dat de opkomst daarvan niet echt goed is geweest voor de hardcore."

Hoe zie jij die toekomst eigenlijk?

"Er worden nog maar weinig echt goede hardcoretracks gemaakt, maar zolang ik leef zal er altijd hardcore gemaakt worden. Mijn sound slaat goed aan. Je ziet daarom ook dat veel producers gaan proberen om mijn sound te maken. Dat werkt toch niet, want de gevoelens die ik in mijn muziek weet te leggen zijn van mij. Ze zijn persoonlijk en niet te kopiëren. Ik heb daarom ook veel waardering voor producers die hun eigen sound hebben. Miro, Aphex Twin en Oliver Chessler bijvoorbeeld. Mensen die hun hart erin leggen, de 'feeling' hebben. Als je dat eenmaal hebt bewezen kan je bij mij geen fouten meer maken. Iets wat na één jaar cool is, blijft altijd cool. Dat is ook de reden waarom ik de muziek van Da Bulldozer Project wel kan waarderen. Ik ken Dennis (Moerkerk) en ik weet dat hij al lange tijd goed bezig is."

Er komen binnenkort weer een hoop nummers aan heb ik begrepen.

"Ja, ik ben onlangs mijn eigen label begonnen. Het heet heel toepasselijk Acardipane Records en er komen alleen releases op van mij en Miro. Het zal niet echt een bepaalde stijl hebben, hoewel de eerste vijf releases vrij langzaam zijn. Ik verwacht er in ieder geval veel van."

Het is een beetje vreemd idee; al die aandacht van de media voor Marc en Tom, nota bene vanwege een track die al jarenlang op housefeesten te horen valt. Een nummer met een deuntje dat elke gabber kan dromen. Waar in Nederland hardcore geen schijn van kans krijgt bij de grote stations en op de televisie, is men in België wel eerlijk met de airplay (het aantal keren dat een nummer op de radio komt) en dus is de populariteit van de Marshall Masters in recordtempo gestegen. Dat bleek uit de verkoop van 'I Like It Loud' dat op de tweede plaats in de Belgische Top 40 eindigde. Dit was zo onverwacht dat er door de platenmaatschappij nog geen geld was vrijgemaakt voor een professionele videoclip bij de opvolger 'Don't Touch That Stereo', iets waar Marc nog steeds kwaad over is. Pas nu de track vier weken in de hitlijsten staat is na lang wikken en wegen besloten dat het optreden in TMF's Showcase zal worden vastgelegd.

Marc en Tom hebben hier duidelijk hun eigen ideeën over. Hardcore wordt nog steeds achtergesteld en blijft onbegrepen.

Dat blijkt ook deze avond in Antwerpen. Op het programma staan naast de Marshall Masters een zootje dieprieste live-acts. The Vengaboys slaan nog wel aan maar wat de rest doet kan het publiek niet warm of koud laten. Dan is het tijd voor het optreden van Marc en Tom. Zodra de eerste beat van het bekende 'Hardcore People Are You Ready?' door de tent klinkt is het een gekkenhuis. Gedurende tien minuten en twee nummers gaan de Belgen uit hun dak. Na afloop worden de Marshall Masters geïnterviewd door de presentatrice van Showcase. Ze stelt drie snelle vragen waarbij ze Marc en Tom verwisseld en met haar laatste vraag de bekende stereotypen die er over hardcore zijn weer bevestigt. "Wat vind je van hardcore en drugs?" Da T-MC geeft haar antwoord waarbij hij zegt zelf geen drugs te gebruiken en dat je naar een feest moet komen voor de muziek. Het meisje bedankt Marc en Tom en verlaat de kleedkamer om een kwartier later weer terug te komen. Marc en Tom hebben besloten dat de vraag over drugs eruit moet anders geven ze geen toestemming om het uit te zenden. De reden daarvoor is simpel. Altijd wordt hardcore met drugs in verband gebracht, het is weer zo'n typische mediavraag, die bovendien niets met de Marshall Masters te maken heeft. "Do you ask the Vengaboys the same question about drugs?" vraagt Marc de presentatrice dan ook terecht. Het interview wordt opnieuw afgelegd en lukt ditmaal wel. Even later verlaten we de kleedkamer, een berg bierflesjes en bacoglazen achterlatend. Marc heeft nu duidelijk genoeg van alle media-aandacht en het hotel wordt opgezocht. Een ster zijn is niet eenvoudig.

"In België is de radio voor iedereen, in Nederland niet."